

sin Skyld, og at han nu skal til at begynde paa et nyt Liv. Han rejser til sin Hjemegn og tror, at hans gamle Kendinge vil modtage ham, ikke som den, der er pletfri, men som den, der har betalt sin Gæld, og som fortjener en Smule Overbærenhed. Men overalt møder han Mistro, overalt møder han Kulde, ingen vil have med ham at gøre, han er kommet i Sladderens Vold, og til sidst ender han igen paa Forbryderbanen. Ja, saadan kunde det gaa under det gamle System. Jeg er meget bange for, at det nye System, selv om det ganske vist kan hindre Overgreb fra Dommernes Side, samtidig i høj Grad mindsker Chancen for, at den, som først een Gang er kommet ind paa Glidebanen, faar Lejlighed til at rejse sig igen.

Jeg nævnte før, at Offentlighed i Retsplejen i høj Grad kunde virke som en Tillægsstraf for den anklagede. Lad os et Øjeblik se paa dette Forhold. Der er nu først Hensynet til den anklagede selv. Man kan sige, at man behøver ikke at tage Hensyn til den, der er anklaget for en Forbrydelse og staar for Dommerens Skranke, men jeg synes dog, man skulde undgaa Tillægsstraf. Lad mig blot nævne et ganske enkelt Eksempel, som vil vise ærede Medlemmer, hvilken Tortur det kan være for den anklagede at staa i Retssalen under den offentlige Retsforhandling. Det drejer sig om en ung jydsk Pige, som var kommet til Sjælland og der havde født et Barn og dræbt det. Forbrydelsen var blevet opdaget, hun kom for Skranken og skulde gøre Rede for Forbrydelsen og sit tidligere Liv. Hendes Fader var en i høj Grad agtværdig Mand. Han var ulykkelig over det, der var overgaaet Datteren, og ulykkelig over ogsaa selv at skulle møde i Retssalen. Saavel han som Datterens Forsvarer gjorde alt for, at Retsforhandlingen kunde komme til at foregaa for lukkede Døre, men Dommeren havde ikke Lov dertil, hun maatte for den offentlige Ret. Hvad gjorde saa denne unge Pige? Hun lavede sig en stor Hætte, der næsten fuldstændig skjulte Ansigtet, og ved Hjælp af den og ved at holde højre Haand op for Ansigtet lykkedes det hende i de 10 Timer, Retsmødet varede, fuldstændig at dække sig for Tilskuerne, og ikke en Gang alle Nævningerne fik hende at se. Jeg tror, at ærede Medlemmer vil forstaa, hvad denne unge Pige har lidt. Offentligheden i Retsplejen kan være en Tillægsstraf og bliver ofte en meget følelig Tillægsstraf, der rammer rige og fattige. Den rammer maaske endda de fattigste allerhaardest. Tænk Dem blot en stakkels Kvinde eller en Mand, der har været for Retten og maaske senere skal staa paa Arbejdspladsen sammen

med Folk, der som Tilskuere har overværet Retsforhandlingen. Hver Dag maa jo blive fuld af Tortur og Pinsler.

Nu har vi i vor Tid uhyggelig mange Forbrydelser, uhyggelig mange Barnemord. Jeg beder ærede Medlemmer ikke misforstaa mig, det er en forfærdelig Forbrydelse, som jeg ikke vil undskylde, men jeg vil have Lov til at sige, at jeg tror, adskillige af disse Mødre, som dræber deres Børn, senere hen i Livet faar den haardeste Straf i Form af en tung Samvittighed. Man kan ikke saadan dræbe Moderfølelsen i sig, den Følelse, som selv hos Dyrene er stærkt udviklet. Jeg læser netop i Dag i Bladene om en ung Kvinde, som havde forsøgt at dræbe sit Barn, men som fortrød det og i største Rædsel løb efter Lægehjælp og fik Barnet reddet. Jeg tror, det gaar adskillige af disse unge Mødre saadan, at de i Forbrydelsens Øjeblik i Virkeligheden ikke selv ved, hvad de gør, og jeg tror, at mange af dem meget let vilde kunne reddes for Samfundet, hvis man værnede om dem, hvis man — navnlig den første Gang — kunde fri dem for den offentlige Retspleje, hvis man dækkede noget over deres Navn.

Nu kan man sige, at den unge jydsk Pige, jeg nylig omtalte, fortjente i alt Fald ingen Barmhertighed; hun havde begaaet sin Forbrydelse og skulde selvfølgelig bøde for den. Men der var en, som intet havde gjort, og som alligevel fik Spidsrodsstraffen: det var hendes Fader. Han fik den rent sjæleligt, men han har maaske ogsaa faaet den paa anden Maade. Lad os tænke os, at han har været Forretningsmand; det er ikke udelukket, at han ogsaa økonomisk er kommet til at bøde for Datterens Brøde, ved at hans Kundekreds har trukket sig tilbage fra ham, ved at først dette frygtelige, Datterens Forbrydelse og senere det at skulle udsættes for Publikum under den offentlige Retsforhandling, har taget saa stærkt paa ham, at det har svækket hans Handekraft. Den offentlige Retspleje, trods alle dens gode Sider, er og bliver en frygtelig Straf for Familien.

Og endelig er der Vidnerne. Ogsaa de kan, hvor mærkeligt det end lyder, komme til at undgælde. Der vil altid blandt Publikum være Folk, som siger, at det og det Vidne havde rok ikke rent Mel i Posen, og saa gaar Sladdereren, og Sladdereren breder sig frodigt.

Men vil man da spørge mig, hvad der efter min Mening burde gøres for at bøde paa de Ulemper, jeg nu har nævnt, saa vil jeg først og fremmest understrege, at det